

— І ми — чудо Боже! Це й наш день!

Ген — ген далеко жінці жнуть на долах.

Весь світ — один квіт, що звисає з неба до землі. Небо — це його чаша, сонце — це його лискуче сердечко, земська зелень — це його береги.

А ми — лискуча комашня в тому квіті.

Спішіться, спішіться, бо час щастя короткий — час щастя і краси і квіту і життя, час здійснених ідеалів!

Червона зазультка полетіла з моєї руки.

Овочі.

Церква співає: Дивен Бог во святих своїх!

А природа співає: Дивен Бог у своїх овочах!

Святі жертвують себе для життя других.

І овочі так. Це святі в царстві ростин.

Оте, що вище, ніжніше, що вибране, це в них воплочене — скондензоване: краса і радощі ростинного життя.

Овочі — багаті весільні подарки чарівних квітів: квіти продовжують у них своє життя.

Овочі — рештка з раю на землі.

Не для себе овочі живуть, а для нас, щоб осолоджувати нам життя і збагачувати, щоб ми дивувалися Творчій Силі, і благословили її.

Суниці — малини — виноград і вишні —
солодке боже слово в природі!

Райські рубіни й китиці з рубінів!

Морелі, сливки, грушки, яблука —

Помараньча, банан, ананас, дактилі і фіги —

Оріхи, міддали і кокос —

Недосяжні взори з божої цукорні!

Не глядіть же на них, як на торговиці лежать нагромаджені і по болоті валяються. А глядіть на них, як вони з квітів родяться і між листям на сонці, як вибранці божі, доспівають.

Ні, не пропало райське „дерево життя“, тільки в людей зачинилось те око, що бачить рай. І глядять люди на божі овочі як на річну рінь: От собі — думають якесь таке витворилося...

Для сліпого світ темний і пустий!

А коли відкриється „райське око“ у нас, то і рай на землі для нас відкривається. Його не треба щойно будувати — Бог його збудував!

„Сезаме, відчинися!“ — Це не казка, це правда. Тільки що вона проявляється не в будні, а в неділі і не в фабриці, а в церкві, не в річній ріні, а в квітах і овочах.

Поети, це ваша задача відкривати в людей „райські очі“.

Музика.

Грають.

Квітка до квітки говорить:

— Покохаймося!

Серденьками поміняймося!

Ось дав нам сили Бог
весільний вінок:

Покохаймося!..

Душа весілля в струнах сміється, руками плеще, ногами дрібоче, шепоче радісні тайни серця.

Ритм життя вирвався з душі й свобідний лине по світі — як рій голосів.

Музика.

— Підемо й знайдемо...

Знайдемо світ мрій і бажань...

Верхи так щебечуть.

А доли гудуть:

— І страдань!

Світ мрій і страдань!

Ох, Боже! Зоряна далечинь напала на мене:

небесні зорі прийшли до мене, горять у темрі моєї душі — такі нові, такі чужі, а свої, такі невидані!

Новий світ родиться в мені...

Ах, ні. Це з моєї душі ріка потекла, плине по все світі, новий світ находить — такий новий, такий чужий, а свій, такий невиданий!

Дзвонять дзвони спільної релігії всіх душ.

Тайна життя говорить.

Музика.

Продерлось лущиння земського життя, кільчиться небесний день, нове царство, дійсність мрій.

І смерть і життя, страдання і радість, бажання й надії назвемо новим словом.

Ритм скритої душі, ритм тайни життя вирвався з душі і свобідний лине по світі — як спів ангелів.

Дзвонять дзвони спільної релігії всіх душ.

(Докінчення буде).